

Nikdy jsem se neozval na kritiky, týkající se mého díla literárního, ani ne na takové, jež zúmyslně je snižovaly, ba i surově se ho dotekly. Dnes po prvé se ozývám Vám, ale také ne proto, co jste napsal o mé hře „Samotě“ v časopisu „Venkov“, ale pro úvod k tomuto referátu. Především Vás upozorňuji, že v „Samotě“ není nic o mládeži, „starší pracovníky nectící“, jak Vy ve svém článku citujete. Nikdy jsem „nízce nepodezíral mladost“, „nekaceřoval“ jsem ji a „nekaceřuji“ mládí, nemám žádné „nenávisti k němu“ a nemohu ji tedy propagovati, jak mne obviňujete. Přečtěte si „Samotu“ (za představení Vám snad leccos ušlo), a uznáte, budete-li objektivní, že ty šlehy nejsou proti mládí a veškeré mládeži, nýbrž, že švihly jen po „směšných výhonech a příživných vlčcích na novém kmenu, po pění a bublinách, jež plynou s novým proudem“. Upírám Vám právo, abyste tyto jednotlivé zjevy, které jsem do ovzduší své hry dáti musel, vztahoval na všechno české mládí pro moje veřejné snížení. Nejsem proti novým cestám, vedou-li kupředu, to je v „Samotě“ také řečeno, a rád uznávám, co naši mládí krásného napsali, protože miluji literaturu a přeji pro národ, aby rozkvétala co nejrozmanitěji. A ještě o lásce k vlasti naší mládeže — zase neprávem mne obviňujete, neboť mluvě o národním nihilismu, pravím, že je u části mládeže. Jedno s rozhořčením odmítám. Naznačil jste, že jsem zchytrale se držel světa historických snů a evokací. Byla to u Vás také zchytralost, když jste psal Falkenštejna? Za rady, co mám psát, Vám pěkně děkuji. O tom si rozhodnu sám. A nakonec poznámku: K svým pracím historickým užíval jsem vždy pramenů, ve kterých se obrazil tehdejší život. Také v „Samotě“ není nic, co by nebylo ze života doloženo, ani to -i- a -y-. Račte uvěřiti na slovo.

Alois Jirásek